

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/25/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201820
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1011201820.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu B. K., bytom X. M.. XXXX/XX, A. K., zastúpeného JUDr. Marcelom Kohútom, advokátom so sídlom Nám. sv. Egídia 95, Poprad, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-166/2011 zo dňa 13. októbra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/180/2011-104 zo dňa 21. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/180/2011-104 zo dňa 21. marca 2012 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-166/2011 zo dňa 13. októbra 2011 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť trovy konania v sume 683,32 eura k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Marcela Kohúta, v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-166/2011 z 13. októbra 2011, ktorým potvrdil personálny rozkaz, č. k. PR-MVSR 292/2011 z 22. júla 2011, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej aj „PZ SR“).

Rozhodol tak v konaní podľa § 244 a nasl. OSP, § 192 ods. 1 písm. e/, § 233 ods. 1 a ods. 2, § 238 ods. 1 a 4 a § 241 ods. 1 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z. keď dospel k názoru, že žalovaný správne konštatoval protiprávne konanie žalobcu, ktoré nie je zlučiteľné s postavením príslušníka PZ SR a jeho postup bol realizovaný zákonne. Žalovaný podľa krajského súdu správne vyhodnotil zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy, ktoré malo spočívať v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným

príslušníkom PZ, keď štátnu službu vykonával pod vplyvom alkoholu, a to aj napriek oboznámeniu so sprísnenými opatreniami v súvislosti s jeho používaním. Za zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy súd považoval aj tú skutočnosť, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď si počas nej svedomito neplnil úlohy uložené mu zákonom i rozkazom nadriadeného, čím porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z..

V súvislosti s tvrdeným nedodržaním lehoty pre vydanie predmetného rozhodnutia, krajský súd, s poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uviedol, že je iba na rozhodnutí ministra vnútra, ktorý koná a rozhoduje vo veciach služobného pomeru, aký rozsah rozhodovania a konania vo veciach služobného pomeru ustanoví interným aktom. Minister vnútra personálnu pôsobnosť prepustenia zo služobného pomeru z dôvodov podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. nedelegoval na žiadneho z ostatných nadriadených žalobcu, ale ponechal ju vo svojej výlučnej personálnej pôsobnosti. Iba minister vnútra je oprávnený zistiť dôvod prepustenia a o prepustení zo služobného pomeru je povinný rozhodnúť v zákonnej lehote. V tejto súvislosti krajský súd poukazujúc na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 7SŽ/152/00, 4SŽ/117/03, 6SŽ/69/95, 6SŽ/13/01, 6SŽ/127/03) uviedol, že až po doručení návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru začína ministrom vnútra plynúť zákonom stanovená dvojmesačná subjektívna lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení.

Krajský súd ďalej uviedol, že doterajšie aktívne plnenie uložených úloh žalobcom, nemôže byť ospravedlnením pre protiprávne konanie. Krajský súd ako účelové hodnotil tvrdenia žalobcu, že pred vykonaním prvej dychovej skúšky požil liečivo Stoptussin a obľátku Mila, nakoľko bola vykonaná opakovaná dychová skúška s pozitívnym výsledkom. Pokiaľ bol nesporne v dychu žalobcu zistený alkohol, krajský súd v tejto súvislosti poukázal na § 136 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Prvá dychová skúška bola vykonaná v čase o 09:04 hod., opakovaná dychová skúška bola vykonaná v čase o 09:26 hod., pričom obe skúšky mali pozitívne výsledky na prítomnosť alkoholu. V konaní o prepustení zo služobného pomeru bolo žalobcovi dostatočným spôsobom preukázané, že štátnu službu vykonával pod vplyvom alkoholu, napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, je dostatočne odôvodnené a žalovaný sa v ňom vysporiadal so všetkými vznesenými relevantnými námietkami.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaný zásadne nemá právo na náhradu trov konania zo zákona.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, alternatívne zmeny napadnutého rozsudku v zmysle žalobného návrhu.

Žalobca, poukazujúc na žalobné námietky uviedol, že § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. nie je formulovaný natoľko jednoznačne, aby neprípúšťal odlišné výklady. Súd je povinný pri výklade právnej normy postupovať v súlade s výkladovými postupmi, osobitne je povinný ju vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, najmä v súlade s princípom právneho štátu a ochrany základných práv a slobôd. Krajský súd princíp ústavnej konformity výkladu nerešpektoval.

Z jazykového výkladu právnej normy podľa žalobcu žiadnym spôsobom nevyplýva, že by zákonodarca mal pod pojmom „zistiť“ na mysli až ukončenie dokazovania a vyšetrovania dôvodu prepustenia. Pojem „zistiť“ je synonymom pojmu „dozvedieť“, zákonodarca mal zjavne na mysli deň, keď sa nadriadený policajta o jeho konaní dozvie. Ak je minister vnútra orgánom vykonávajúcim pôsobnosť vo veci prepustenia, potom každý orgán vykonávajúc dokazovanie v tejto veci prepustenia, koná v jeho priamej pôsobnosti. Je neprípustný záver, že riaditeľ OR PZ vykonávajúc vyšetrovanie vo veci prepustenia nekoná v pôsobnosti ministra a je „iným orgánom“, od ktorého sa minister iba „dozvedá“ o dôvode prepustenia. Ak orgán vykonávajúc vyšetrovanie predloží spis s riadne vykonanými dôkazmi, ministrom má začať plynúť dvojmesačná subjektívna lehota na jeho podpis. Tento záver je absurdný, lebo ak je vyšetrovanie vykonané riadne, nie je zrejmé, z akého dôvodu je potrebná dvojmesačná lehota na to, aby minister vyhotovil a podpísal rozkaz na prepustenie. Ak však minister dospeje k záveru, že dokazovanie nebolo vykonané riadne, podľa názoru krajského súdu sa má za to, že dôvod prepustenia „nezistil“ a žiadna lehota mu neplynie; tento postup by bolo možné opakovať až do uplynutia ročnej objektívnej lehoty. Ak sa ukladá orgánu verejnej moci povinnosť vo veci rozhodnúť v určenej lehote, nemá sa na

mysli len povinnosť vyhotoviť rozhodnutie vo veci, ale aj povinnosť vo veci konať a rozhodnúť. Výklad krajského súdu konštruuje fikciu, ako by pôsobnosť na konanie a rozhodnutie vo veci patrila dvom odlišným orgánom s odlišnou subjektívnou lehotou.

Žalobca ďalej uviedol, že zmyslom danej právnej normy bolo stanoviť pre správny orgán pevné hranice na konanie a rozhodnutie vo veci, nie len na rozhodnutie samotné. Určujúcim je zistenie dôvodu prepustenia, t. j. skutku, ktorého sa mal policajť dopustiť. Lehota dvoch mesiacov je zjavne primeranou na celé konanie a nie lehotou na napísanie a podpísanie rozhodnutia v rozsahu dvoch normostrán. Účelom je právna istota pre policajta ako aj pre PZ. Policajta má chrániť pred neúmerným predlžovaním konania zo strany orgánu verejnej moci a súčasne zabezpečiť, aby osoby, ktoré hrubo porušili služobnú prisahu bezprostredne opustili PZ. Úmyslom zákonodarcu nebolo docieľiť stav, kedy je subjektívna lehota úplne obsolentná, nakoľko je možné ju zo strany správneho orgánu kedykoľvek obísť spôsobom, ktorý aplikoval žalovaný a odobril krajský súd.

Žalobca v odvolaní taktiež namietal, že kontrolný orgán nevyhotovil o priebehu kontroly žiadnu zápisnicu, priebeh úkonu správneho orgánu sa dokumentuje tak, aby o jeho obsahu nemohli vzniknúť pochybnosti - nie je mysliteľné, aby bol účastník nútený dokazovať priebeh procesného úkonu výsluchom svedkov. Krajský súd nijako nezdôvodnil ako sa vysporiadal s obsahom svedeckých výpovedí Ing. K. a kpt. A. I.. Ďalších svedkov správny orgán, napriek návrhu, bez uvedenia dôvodu, neumožnil vypočuť, pričom krajský súd sa ani s touto námietkou žiadnym spôsobom nevysporiadal. Taktiež sa súd nevysporiadal ani s namietaným rozdielnym postupom voči iným policajtom.

Záverom žalobca poukázal na to, že hladina alkoholu v zistenej miere v prevažnej väčšine štátov EU umožňuje vedenie motorového vozidla, čo krajský súd nezohľadnil, rovnako ani pomer závažnosti konania k doterajšiemu priebehu výkonu služby. Dychová skúška s takým výsledkom v policajta s dlhoročnou čestnou a svedomitou službou v PZ mala byť dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného pre zjavnú neprimeranosť.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním vyjadril žalovaný a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prisahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Žalovaný mal za to, že výklad prezentovaný žalobcom ohľadne § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. je neakceptovateľný vzhľadom k tomu, že pri takomto výklade by pri aplikácii dôvodu prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. a plynutia dvojmesačnej subjektívnej lehoty, by ktorýkoľvek z nadriadených príslušníka PZ, ktorému minister vnútra neustanovil personálnu pôsobnosť prijať personálne opatrenie, by bez akýchkoľvek relevantných dôkazov mohol len uviesť, subjektívne tvrdiť, že zákonné podmienky prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. zistil v takom časovom období, ktoré by malo za následok márne uplynutie zákonnej subjektívnej lehoty. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na ustálenú judikáciu najvyššieho súdu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že dvojmesačná subjektívna lehota stanovená v § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. začína plynúť len ministrovi vnútra, po tom, čo mu je služobným postupom predložený návrh na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. spolu so zadováženými dôkazmi. Iba minister vnútra sa považuje za nariadeného, je v súlade s § 3 zákona oprávnený delegovať personálnu pôsobnosť na prepustenie zo služobného pomeru na iného nadriadeného, v danom prípade však k delegácii nedošlo.

Žalovaný ďalej uviedol, že až po doručení návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru vrátane dôkazového materiálu začína ministrovi vnútra plynúť zákonná dvojmesačná lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení, keďže len minister je oprávnený zistiť dôvod prepustenia. Minister vnútra nie je viazaný spracovaným návrhom na prepustenie, ktorý mu je predložený služobným postupom. Žiadne zákonné ustanovenie nebráni tomu, aby bolo voči policajtovi začatí konanie vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, ktoré bude neskôr zastavené (§ 239a zákona č. 73/1998 Z. z.). Minister postupuje pred vydaním rozhodnutia v súlade s § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.. Ak po preštudovaní

doručeného návrhu a zhromaždených dôkazov zistí akékoľvek pochybenia, tieto sú odstraňované práve v priebehu subjektívnej lehoty. Ak minister zistí, že predložené dôkazy nie sú takej kvality, aby jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností preukazovali policajtovi naplnenie zákonných podmienok uvedeného dôvodu prepustenia zo služobného pomeru, v priebehu subjektívnej lehoty sa realizuje dopĺňanie predložených dôkazov tak, aby bol dodržaný aj procesný postup s prihliadnutím na § 193 ods. 2 a § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.. Aj z dôvodu, aby nedochádzalo k rozdielnemu postoju pokiaľ ide o aplikáciu dôvodu prepustenia, kompetenciu zistiť dôvod prepustenia a rozhodnúť o prepustení zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. minister vnútra ponechal vo svojej výlučnej personálnej pôsobnosti.

V súvislosti s odkazom žalobcu na metodické usmernenie sekcie personálnych a sociálnych činností MV SR č. p. SPC-625/1/2005 zo dňa 04. novembra 2005 žalovaný uviedol, že vzhľadom na judikatúru najvyššieho súdu je dostatočne preukázané, že predmetné usmernenie nie je právne záväzné, nie je prameňom práva.

Žalovaný tiež uviedol, že žiadnym skúmaním sa nedá zistiť, či hladina alkoholu, ktorá bola zistená u žalobcu, pochádza k požitia alkoholických nápojov alebo liečiv prípadne obľátky Mila, skúmaním sa zisťuje len prítomnosť alkoholu. Tvrdenia žalobcu o tom, že požil obľátku Mila a kvapky Stoptussin neboli z výpovedí policajtov, ktorí vykonávali kontrolu, potvrdené. Žalobca až po tom, čo bolo proti nemu začaté konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru začal uvádzať tieto skutočnosti. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na vyjadrenie príslušníkov PZ, ktorí vykonávali kontrolu SKIS-OK3-2011/001597. Zo zadovážených dôkazov bolo dostatočne preukázané, že žalobcovi bolo umožnené, aby sa bezprostredne po vykonaní dychovej skúšky vyjadril k zistenému množstvu alkoholu v jeho krvi, mal možnosť všetky námietky vlastnoručne zaznamenať do spracovaného záznamu, čo však neurobil. Žalovanému žiadne zákonné ustanovenie neukladá spracovávať zápisnicu o tom, že žalobca bol počas výkonu štátnej služby podrobený dychovej skúške za účelom zistenia, či štátnu službu nevykonáva pod vplyvom alkoholu. Žalobca bol služobne zaradený v rámci služby dopravnej polície, bol si vedomý tej skutočnosti, že užitie liečiv obsahujúcich alkohol môže ovplyvniť výsledok dychovej skúšky. Tiež žalovaný uviedol, že aj pokiaľ žalobca požil tesne pred vykonaním dychových skúšok požil lieky s obsahom alkoholu a obľátku Mila, konal v rozpore s § 136 ods. 1 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Žalovaný uviedol, že žiaden z policajtov, ktorí sa podrobili dychovej skúške, sa po ich vykonaní nežiadal na odber krvi, pričom odber krvi, ktorému sa podrobil žalobca bez toho, aby o tejto skutočnosti informoval pracovníkov vykonávajúcich kontrolu alebo bezprostredne nadriadeného, bol vykonaný v čase o 12:07 hod. dňa 18. mája 2011, t. j. v čase viac ako po dvoch hodinách od vykonania poslednej dychovej skúšky. Žiadne okolnosti nebránili žalobcovi, aby po tom, čo u neho bola zistená pozitívna hladina alkoholu v dychu, požiadal kontrolných pracovníkov prípadne nadriadeného, aby sa mohol za ich prítomnosti podrobiť odberu krvi. Zákonné ustanovenia neukladajú povinnosť kontrolnému orgánu poučiť kontrolovaného o možnosti podrobiť sa odberu krvi.

Žalovaný poukázal, že žalobca sa považuje za skúseného, odborne fundovaného policajta, pracujúceho na úseku dopravnej polície, kde dychové skúšky u vodičov sám vykonával. V prípade pochybností o nesprávnom postupe kontrolného orgánu mal na túto skutočnosť upozorniť, žiadne okolnosti mu nebránili v tom, aby tieto zaznamenal vo vlastnoručne spracovanom zázname. Konanie žalobcu bolo, s ohľadom na sprísnené opatrenia na elimináciu negatívnych javov v PZ o zmiernenie negatívneho ohlasu verejnosti na požívanie alkoholických nápojov príslušníkmi PZ, krajne nezodpovedné a odporujúce obsahu služobnej prisahy, k plneniu ktorej sa dobrovoľne zaviazal. Žalobca bol oboznámený so všetkými svojimi povinnosťami, vedel aké následky môže očakávať, ak sa u neho počas výkonu štátnej služby zistí prítomnosť alkoholu alebo iných návykových látok. Na činnosť príslušníkov PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti a s tým spojené vyššie nároky na činnosť príslušníkov PZ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP, rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v služobnom úrade v mene štátu koná a vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona rozhoduje minister a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len „nadriadený“), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajta aj doručiť.

Podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 vety prvej zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta.

Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v prvom rade poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri k tomu bližšie rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 06. decembra 2007) v zmysle ktorej vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho najvyššieho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), v Beian v. Rumunsko prípade porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj právo podľa čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1.

Európsky súd pre ľudské práva k tomu uvádza, že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzené obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s územnou pôsobnosťou obmedzenou pre svoj región, a preto úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať (regulovať) tieto protirečivé rozsudky. Najvyšší súd, ako najvyššia súdna autorita v krajine, prihliadajúc na konzistenciu svojej judikatúry nemôže pripustiť, aby vydal v dvoch obdobných veciach diametrálne odlišné rozsudky. Takéto rozhodnutie by bolo potom podľa najvyššieho súdu v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je zahrnutý v niekoľkých článkoch Dohovoru a tvorí jeden zo základných elementov právneho štátu a stalo by sa zdrojom právnej neistoty. Najvyšší súd pri tejto príležitosti dáva do pozornosti judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. III. ÚS 192/06 z 03. novembra 2006, konštatoval, že „ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy“. Podľa najvyššieho súdu platí aj pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedentu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod, a teda nesie bremeno argumentácie, ktoré je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie.

Najvyšší súd zistil že v obdobnej veci ako tej, ktorá je predmetom tohto konania, už rozhodoval, a to rozsudkom sp. zn. 8Sžo/23/2012 z 25. septembra 2012 v právnej veci žalobcu Bc. M. A., ktorým stanovil rozhodujúcu interpretáciu zákona ku vzťahu k prejednávanej veci z dôvodu, že ide o rovnakú skutkovú vec. Preto v ďalšom konaní najvyšší súd na toto rozhodnutie poukazuje a v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 OSP časť textu odôvodnenia, ktorá je identická, nižšie aj uvádza.

V preskúmvanej veci žalovaný rozhodnutím č. SLV-PS-PK-166/2011 z 13. októbra 2011, potvrdil personálny rozkaz č. k. PR-MVSR 292/2011 zo dňa 22. júla 2011, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, keď bol dňa 18. mája 2011 podrobený dychovej skúške na zistenie požitia alkoholu s pozitívnym výsledkom pri prvej skúške v hodnote 0,20 mg/l (0,42 promile) a pri opakovanej skúške s hodnotou 0,16 mg/l (0,33 promile).

Žalovaný a rovnako krajský súd v napadnutom rozhodnutí, okrem iného, konštatovali, že nie je

podstatnou skutočnosťou, akým spôsobom sa alkohol dostal do dychu žalobcu, vzhľadom na povinnosti príslušníka PZ v zmysle § 136 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že ak by žalobca aj požil liečivo Stoptussin a obľátku Míla, konal v rozpore s § 136 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Žalovaný poukázal tiež na časť I. písm. a/ bod 9 rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ, ktorý rozkaz nerozlišuje, akým spôsobom sa alkohol do krvi alebo dychu policajta dostal, teda mohlo to byť aj prostredníctvom lieku a obľátok Míla.

Kontrolný orgán vykonávajúci dychové skúšky vylúčil, že žalobca by mohol požiť pred druhou dychovou skúškou obľátku Míla. Z písomného vyjadrenia pracovníkov Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 02. júna 2011 vyplýva, že všetci policajti, ktorí pred druhou dychovou skúškou navštívili toaletu, boli cestou na toaletu a späť sprevádzaní pracovníkom kontroly.

Zo zápisnice o výsluchu Ing. M. K. zo dňa 22. júna 2011 vyplýva, že pokiaľ kontrolovaní policajti, u ktorých bol v dychu zistený alkohol, vrátane žalobcu, navštívili toaletu, títo, okrem prvého policajta, ktorý mal pozitívnu dychovú skúšku (npor. Z.) sprevádzaného pracovníkom kontroly, šli na toaletu bez dozoru, resp. sprievodu.

Žalobca v priebehu konania o prepustenie zo služobného pomeru predložil znalecký posudok MUDr. V. C., podľa ktorého pozitívny výsledok dychovej skúšky mohol byť ovplyvnený užitím liečiva Stoptussin a obľátky Míla, odporučil však vykonať vyšetrovací pokus.

Žalovaný v tejto súvislosti zabezpečil odborné vyjadrenie Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, z obsahu ktorého vyplýva, že liek Stoptussin môže ovplyvniť výsledok dychovej skúšky v prípade, že sa dychová skúška vykoná bezprostredne po jeho požití. Vplyv konzumácie obľátok Míla na výsledok dychovej skúšky nebol ústavu známy.

Žalobca predložil v priebehu administratívneho konania zápisnicu o vyšetrovacom pokuse zo dňa 24. júna 2011, ktorému sa podrobil iný príslušník PZ, z ktorej vyplýva, že požitie kvapiek Stoptussin, obľátok Míla samostatne ako aj spolu, môže mať za následok pozitívnu dychovú skúšku s hodnotami 0,16 mg/l, resp. 0,20 mg/l.

V zmysle vyššie uvedeného najvyšší súd konštatuje, že žalovaný neodstránil rozpory vo vykonaných dôkazoch nedostatočne zistil skutkový stav. Povinnosťou správneho orgánu bolo úplne a presne zistiť skutočný stav veci a následne zistené skutočnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia spolu s uvedením relevantných dôvodov ako aj to, akým spôsobom sa vysporiadal s existujúcimi rozpormi. Pokiaľ dospel k záveru, že aj užitie uvedených látok je dôvodom prepustenia v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., mal tento svoj záver náležite odôvodniť.

Pokiaľ bolo ako na nepriamy dôkaz poukazované na udalosti zo dňa 17. mája 2011 na ubytovni, najvyšší súd len uvádza, že zo žiadnej z výpovedí nachádzajúcich sa v administratívnom spise (o. i. Mgr. Z., npor. W.) nevyplýva ani nebolo inak preukázané, že žalobca by bol ubytovaný na izbe, kde policajti rušili nočný klud, prípadne sa v tejto „hlučnej“ spoločnosti nachádzal.

K žalobcovej námietke, v ktorej poukázal na to, že hladina alkoholu v zistenej miere v prevažnej väčšine štátov Európskej únie umožňuje vedenie motorového vozidla, čo krajský súd nezohľadnil, rovnako ani

pomer závažnosti konania k doterajšiemu priebehu výkonu služby, kde podľa žalobcu dychová skúška s takým výsledkom policajta s dlhoročnou čestnou a svedomitou službou v PZ mala byť dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného pre zjavnú neprimeranosť najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4SŽ/113/2005 z 29. novembra v ktorom konštatoval, že „žalovaný v personálnom rozkaze a ani v rozhodnutí o rozklade žiadne konkrétne skutočnosti v tomto smere ani neuvádza, ani sa nezaoberá otázkou, že ak hranica pod 0,14 mg/l, resp. 0,15 mg/l je považovaná za bezpečnú u vodiča, prečo by nemala byť považovaná za bezpečnú u policajta. Za náležité skutkové zdôvodnenie najmä nemožno považovať samotnú citáciu alebo parafrázovanie znenia zákona či interných predpisov. Proti právnomu záveru o závažnosti porušenia služobnej prisahy a služobnej povinnosti svedčí napokon aj to, že námietky žalobcu neboli rozhodnutím o rozklade vyvrátené na základe konkrétnych vyhodnotení dôkazov. Taktiež pri posudzovaní otázky možnosti ďalšieho pôsobenia žalobcu v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru mal žalovaný zvažovať okolnosti týkajúce sa samotného žalobcu (doterajší priebeh a dĺžku výkonu služby, dodržiavanie služobnej disciplíny, poznatky o požívaní alkoholu, výsledky predchádzajúcich dychových skúšok, a pod.) ako aj okolnosti jeho možného pôsobenia na ostatných príslušníkov Policajného zboru a plnenie ich služobných povinností. Preskúvané rozhodnutia takéto zdôvodnenie postrádajú“.

Zákonná definícia dôvodu prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. vyžaduje kumulatívne naplnenie oboch domnienok, a to porušenie služobnej povinnosti alebo služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by boli právnym základom pre uvedený záver.

Odôvodnenie správneho rozhodnutia musí smerovať ku konkrétnym okolnostiam zisteným v jednotlivom prípade. Nemožno za súladné s § 214 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. považovať odôvodnenie obsahujúce len všeobecné konštatácie, že služobná povinnosť bola porušená zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, bez vysporiadania sa so skutkovými okolnosťami konkrétneho prípadu, a to najmä s poukazom na hodnotu zisteného alkoholu v dychu policajta (kde odchýlka meracieho prístroja je 0,018 mg/l).

Pokiaľ žalobca namietal vydanie prvostupňového rozhodnutia po uplynutí subjektívnej lehoty v zmysle § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., túto námietku najvyšší súd vyhodnotil ako neopodstatnenú stotožniac sa s právnym posúdením vykonaným krajským súdom, na ktorého obsah odkazuje.

Nadriadeným, ktorého má na mysli § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. je minister vnútra, keď len tento je oprávnený rozhodovať o prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. V zmysle § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva jeho bezprostredne nadriadený, k tomuto je policajt oprávnený vyjadriť sa, navrhovať dôkazy a obhajovať sa; rozhodovacia právomoc rozhodnúť o prepustení v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. však patrí výlučne ministrovi. On je nadriadeným, ktorému začína plynúť subjektívna lehota v zmysle § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., po predložení spracovaného návrhu na prepustenie zo služobného pomeru.

Ustálená judikatúra (pozri bližšie rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 7SŽ/152/00, 4SŽ/117/03, 6SŽ/69/95, 6SŽ/13/01, 6SŽ/127/03) k tejto otázke zaujala jasné stanovisko. Je potrebné uviesť, že pokiaľ žalobca odkazoval na rozhodnutie sp. zn. 8Sžo/163/2009, toto bolo vývojom judikatúry prekonané neskoršími rozhodnutiami (pozri bližšie rozhodnutia sp. zn. 5Sžo/144/2010, 5Sžo/26/2011), preto naň najvyšší súd neprihliadal.

Nemožno akceptovať konštrukciu žalobcu, podľa ktorej zistenie prítomnosti alkoholu v dychu príslušníkmi orgánu kontroly patriaceho do priamej pôsobnosti ministra, je zistením dôvodu prepustenia ministrom. Personálna pôsobnosť neznamená totožnosť orgánov (podľa názoru žalobcu vlastná kontrola ministra), ale je vyjadrením vzťahu nadriadenosti/podriadenosti v rámci vnútornej štruktúry policajného zboru. Začiatok plynutia lehoty je viazaný na obdobie po predložení návrhu spracovaného bezprostredne nadriadeným, nemôže lehota na rozhodnutie začať plynúť bez toho, aby mal orgán oprávnený vo veci rozhodovať, k dispozícii podklady, na základe ktorých má rozhodnutie vydať.

Ostatné námietky žalobcu vznesené v odvolaní taktiež nepovažoval najvyšší súd za podstatné pre prejednávanú vec, a preto sa nimi podrobnejšie nezaoberal.

Na základe uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-166/2011 zo dňa 13. októbra 2011 zrušiť z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 písm. c/, d/ OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

V ďalšom konaní žalovaný súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v tomto rozsudku (§ 250ja ods. 4 OSP) odstráni rozpory vo vykonaných dôkazoch a ustáli skutkový stav v súlade so zákonom. Následne bude jeho povinnosťou tento náležite zistený skutkový stav vyhodnotiť a ak v súvislosti so zistenými skutočnosťami dospeje k záveru, že porušenie povinnosti uvedenej v § 136 zákona č. 73/1998 Z. z. dosahuje intenzitu porušenia služobnej povinnosti a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, náležite tento záver odôvodní a rovnako uvedie aj dôvody, pre ktoré by ponechanie žalobcu by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu podľa písomného vyúčtovania advokátom v sume 683,32 eura titulom trov právneho zastúpenia, ktorá suma pozostáva z náhrady za dva úkony právnej služby v r. 2011 (prevzatie a príprava zastúpenia 24. mája 2011 a podanie žaloby 17. novembra 2011) jeden úkon á 57 eur (správne mohol účtovať 120,23 eura) účtovať a tri úkony právnej služby v r. 2012 (písomné vyjadrenie 17. februára 2012, účasť na pojednávaní pred krajským súdom 21. marca 2012 a podanie odvolania dňa 26. apríla 2012) jeden úkon á 58,69 eura (správne mohol účtovať 123,50 eura) a jeden úkon v roku 2012 (ďalšie porada s klientom 23. marca 2012) á 39,13 eura (správne mohol účtovať 61,75 eura), plus režijný paušál za 2 úkony vykonané v roku 2011 á 7,41 eura a za 4 úkony vykonané v roku 2012 á 7,63 eura (spolu 374,54 eura), plus náhrada za stratu času v trvaní 3 hod. 50 min. za každú začatú polhodinu á 12,02 eura (nesprávne bolo účtované á 12,71 eura) - spolu 96,16 eura, plus náhrada cestovného spojeného s úkonom z 21. marca 2012 za cestu z Popradu do Bratislavy a späť osobným motorovým vozidlom zn. BMW X3, EČV: U. R. 212,62 eura, všetko podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ a ods. 2 písm. a/, § 16 ods. 3 a ods. 4 a § 17 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Žalovaný je povinný náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP uhradiť na bankový účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Marcela Kohúta, vedený v Tatrabanke, a. s., č. ú. XXXXXXXXXXXX/XXXX.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.